

med saa megen Følelse om min dyrebare Henriette, og ønske, de med saa megen Varme at blive bearbet med hendes Venkskab, at jeg gav det ædle Par Part af den Lyksalighed jeg har Haab om i Besiddelsen af saa dyrebart et Klenodie, og de tage begge saa oprigtig en Deel i min Glæde, at De vil følges med mig, for at være Vidner til en Forening, hvori min høyeste Attraae skal være at forekomme alle min Henriettes Ønsker. I Morgen Aften haaber jeg mundtlig at forsikre hende, at jeg indtil mit sidste Øyeblik er

Min dyrebare Henriettes
oprigtig elskende og troe
Dorfan.

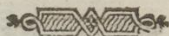
Fire og Tyvende og sidste Brev.

Dorfan til Formin.

Derfom du og alle dine befinder sig saavel som jeg ønske, saa er der intet lykkeligere Menneske paa Jorden, end din Ven Balsan. Jeg kan næsten sige, at jeg er drukken af Glæde; thi i Gaar havde jeg den store Fornøjelse med egen Haand at give Dorfan alle sine Dyders Løn i den elskværdige Frøken Henriette S. . . og det med den fulde og faste Overbeviisning, at Himlen havde dannet deres Hierte for hinanden, og til at befordre fælleds Lyksalighed. Vor Selskab var kun lidet; thi det bestod ikke af flere Personer end Brud og Brudgom, Baronessen, Greve Murray og Grevinden, Frøken Sophia L. . . og din Ven, men jeg tør byde Trods til den talrigeste

rigeste Forsamling ved flige Kynligheder, i at have sendt meere velmeente og ivrigere Bønner til Himmelen for et Brudepars Velgaaende end de, som vore Hierter frembragte. En glade-re Dag veed jeg ikke at have havt i min hele Levetid, Min-terhed og sand Glæde oplivede enhver's Farm, uden at der hør-tes en vild Støyen og Raaben, og lige saalidet nedrig eller tvetydig Skiemt. Efter Maaltidet foreslog Dorfan os en Spadseregang i en liden indhegnet Skov, som stoder lige til Haugen, og efter at han havde fort os i adskillige planerede og igiennemhugne Alleer, kom vi paa en Godstie til et lille men meget næt Hus med en nydelig Frugt-Have ved. Den Brim-mel af allehaande smaae Kræe, som løb ind og ud i Gaarden, syntes at bevidne Beboernes Velstand, og gav Henriette An-lebning til at spørge Dorfan: hvem der boede? Han svarede hende: et par værdige Folk, min Dyrekære! hvoraf Manden har Opfigten med denne lille Skov, som jeg nyelig har ladet indhegne og sette Wildt i, og dersom min Henriette har Lyst til at giøre nærmere Bekiendtskab med disse gode Folk, saa vil hendes Nærværelse vist overmaade glæde dem. Hun var strax villig dertil, men hvor stor var ikke baade hendes og min Forundring, da vi saae den graaestæggede Simon og hans Kone, der kunde krybe lidet om igien, og som tage imod hende med Tak og Velsignelser for det jordiske Paradiis de vare satte i. Henriette vendte sig meget rørt til Dorfan, men han forekom det som hun vilde sige med disse Ord: Jeg kan ingen-lunde lade min Elskværdige blive i den Tanke, at jeg har søgt at forbinde hende ved denne Gierning. Jeg skulder dette gode Par alt for megen Forbindtlighed til at kunde afbetale dem

den;

den; thi deres oprigtige og usminkede Lovtaler opdagede mig allerforst det Hiertes Beskaffenhed, som i Dag har forbisset mig mine øvrige Dages Lyksalighed. Derpaa fortalte han Tildragelsen med Simon, som jeg har berettet dig, med det Tillæg, at han den Morgen, da vi havde forladt Grevinden af Orville, havde gjort Aftale med Teller, om at skaffe Simon frie fra Gaarden, og tillige givet ham en skriftlig Befalning til hans egen Forvalter om at forsyne dette Huus med alle behørigte Ting, og hvor de vare ankomne i Gaar. Det øvrige af Dagen blev tilbragt, deels med Musique og deels paa andre behaelige Maader, og da Natten kaldte os til Hvile, bød jeg Dorsan god Nat ved hans Sengelammer. Dør med større Bevægelse end jeg nogenfinde har solet, men at den var intet mindre end ubehagelig kan du let slutte. I Morgen er al den omliggende Adel indbudet til at spise her, og om tre Dage gaaer vi alle til Byen. Skulde du nogenfinde have tvivlet om mit Venkab, saa kan dette Brev tiens dig til et Beviis paa hvor kær du er mig; thi for at meddele dig denne alældelige Tidende, har jeg ikke endnu ønsket Brudeparret en god Morgen, men da jeg nu umuelig kan opsætte det længere, saa les vel, og glæd dig med

Din

bestandige Ven

Valsan.

Emilie